

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. ---

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de --
Completul de divergență constituit din:

PREȘEDINTE --

Judecător Elena --

Judecător --

Grefier Cristina Bugeac

Pe rol judecarea cauzei civile privind apelul formulat de pârâta S.-- împotriva sentinței civile nr. -- pronunțată de Tribunalul Iași, în dosarul nr. --, având ca obiect drepturi bănești, drepturi salariale, garanție gestiune, în contradictoriu cu intimata --.

La apelul nominal făcut în ședința a răspuns avocat --, apărător ales al apelantei --, și avocat --, apărător ales al intimatei ---.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier în sensul celor consemnate mai sus cu privire la obiectul cauzei, prezența părților și a modului de îndeplinire a procedurii de citare, faptul că dosarul se află la al treilea termen de judecată. La termenul anterior cauza s-a amânat la solicitarea apărătorului ales al apelantei, aflat în imposibilitate medicală de a se prezenta în instanță.

S-au verificat actele și lucrările dosarului, după care:

Curtea reține că apelanta, prin apărătorul ales, a depus la dosar, în această dimineață, considerente scrise cu privire la oportunitatea sesizării ICCJ.

Nemaifiind alte cereri de formulat, instanța acordă cuvântul părților cu privire la sesizarea ICCJ în vederea interpretării și aplicării dispozițiilor art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă, în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020, în sensul că „Dacă sancțiunea înlăturării înscrisului din probatoriul administrat poate fi acoperită în apel, față de caracterul devolutiv al apelului, și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță”.

Avocat -- pentru apelantă, având cuvântul, apreciază că sunt aplicabile dispozițiile art. 519 Cod procedură civilă, că se impune sesizarea ICCJ pentru lămurirea problemei de drept, vizând aplicarea disp. art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă, în lumina disp. art. 479 alin. 2 Cod procedură civilă și a Deciziei nr. 9/2020 a ICCJ, pentru a se lămuri dacă sancțiunea înlăturării înscrisului denunțat ca fiind fals, operează și în apel, raportat la disp. art. 479 și la interpretarea lor de către ICCJ, care a stabilit că „ în calea de atac a apelului pot fi administrate, atât probele de la prima instanță, probe respinse cât și probe noi”.

Apreciază că această chestiune este imperios necesară în soluționarea prezentului apel, având în vedere că, motivarea apelului se întemeiază pe acest aspect și că sunt îndeplinite cumulativ dispozițiile art. 519 alin. 2 Cod procedură civilă.

Solicită, sesizarea ICCJ cu lămurirea acestei chestiuni de drept și, raportat la disp. art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă suspendarea prezentei cauze.

Avocat --, având cuvântul, apreciază că nu se impune sesizarea ICCJ, apreciind că prima instanță a făcut aplicarea dispozițiilor legale în ceea ce privește înlăturarea înscrisului prin care s-a arătat de către apelantă că înțelege să se folosească de acel stat de plată, după ce instanța de fond a rămas în pronunțare.

Nu este vorba despre administrarea unei probe noi în apel, înscrierea în fals și sesizarea parchetului a fost solicitată încă de la instanța de fond, s-a solicitat apelantei, prin adresă, să menționeze în mod expres dacă înțelege să se folosească de acel înscris, până la rămânerea în pronunțare a cauzei nu a fost depus acel înscris, astfel încât, apreciază că nu se impune sesizarea ICCJ.

Curtea apreciază necesar ca părțile să formuleze precizări și cu privire la solicitarea apelantei de reluare a cercetării relativ la acel înscris.

Avocat --, având cuvântul, susține că, raportat la disp. art. 479 alin. 2 Cod procedură civilă, cu referire la Decizia în interesul legii nr. 9/2020 a ICCJ, care arată clar că se poate dispune refacerea și completarea probatoriului administrat în prim instanță, având în vedere că în cauză, apelanta a arătat că înțelege să se folosească de acel înscris, doar precizările au ajuns la dosar după dezbaterile în fond a cauzei, instanța de apel, raportat la caracterul devolutiv al apelului, poate proceda la administrarea probatoriului și la cercetarea falsului, în raport de art. 306 Cod procedură civilă.

Avocat ---, având cuvântul, apreciază că dacă s-ar proceda în această manieră, practic, sancțiunea prevăzută de lege în ceea ce privește depunerea de înscrisuri după rămânerea în pronunțare, ar rămâne fără efect, în condițiile în care a existat un termen în care apelanta trebuia să răspundă la solicitarea instanței.

Solicită respingerea cererii privind administrarea sau refacerea acestei probe.

Declarând închise dezbaterile, instanța rămâne în pronunțare cu privire la oportunitatea sesizării ICCJ - completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

INSTANȚA

Din lipsă de timp pentru deliberare, în temeiul dispozițiilor art.396 alin.1 Cod procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Amână pronunțarea în cauză la data de --, cu punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică de la - --

Președinte.

Judecător.

Judecător,

Grefier.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. -

ÎNCHEIERE
Ședința publică din data de -
Completul constituit din:
PREȘEDINTE -
Judecător -
Judecător -
Grefier -

Pe rol pronunțarea asupra cauzei civile privind apelul formulat de pârâta --- împotriva sentinței civile nr. -- pronunțată de Tribunalul --, în dosarul nr. --, având ca obiect drepturi bănești, drepturi salariale, garanție gestiune, în contradictoriu cu intimata --.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, din care rezultă că dezbaterile asupra oportunității sesizării ICCJ - completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept au avut loc în ședința publică din data de --, susținerile și concluziile părților prezente fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea zi.

Din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea a fost amânată pentru azi, --, când:

INSTANȚA

Analizând lucrările dosarului;

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă.

1. Prezenta cauza este în curs de judecată în calea de atac a apelului. în conformitate cu prevederile art. 96 pct. 2 NCPC, la Curtea de Apel Iași, ce judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 214 din Legea nr. 62/2011.

Soluționarea apelului, având în vedere considerentele hotărârii fondului și motivele căii de atac exercitate în cauză, depinde de modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, respectiv dacă sancțiunea înlăturării din probatoriu a înscrisului defăimat ca fals, ce intervine ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la dosar, la termenul fixat în scopul verificării înscrisului, se întemeiază pe o prezumție legală care nu poate fi răsturnată în apel prin dovada contrară sau pe o prezumție ce poate fi răsturnată în apel, față de caracterul devolutiv al căii de atac. în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020 și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță?

Problema de drept enunțată este nouă, aspectele ce fac obiectul sesizării sunt, în sensul art.519 alin.1 Cod procedură civilă, chestiuni de drept asupra cărora instanța supremă nu a statuat, așa cum rezultă din jurisprudența sa.

Relativ la condiția noutății, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat: „(...) condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*). (...) ” (Decizie nr. 3/2015 din 19/01/2015. Dosar nr. 14/1/2014/HP/C. Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 229 din 03/04/2015)

Verificând jurisprudența în materie, nu se observă cristalizarea unei practici judiciare în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art.306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă și în raport de Decizia nr. 9/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii.

În jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a apreciat că, pentru a fi în prezența unei veritabile chestiuni de drept, care să justifice în mod real recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, este necesar să se constate "caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și a dificultății completului în a-și însuși o anumită interpretare" (Decizia nr. 2 din 22 ianuarie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018, pct. 42).

În speță, se pune problema stabilirii domeniului de aplicare a dispozițiilor art.479 alin.2 prima teză, respectiv dacă în noțiunea de „probe administrate la prima instanță”, cu privire la care instanța de apel poate dispune refacerea sau completarea, se includ și probele cu privire la care prima instanță a dispus înlăturarea în condițiile art.306 alin.2 Cod procedură civilă și dacă prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță, se poate permite părții să răstoarne prezumția legală instituită prin art.306 alin.2 Cod procedură civilă.

Interpretarea normelor de drept în discuție poate conduce la interpretări diferite, din perspectiva aplicabilității *mutatis mutandis* a statuărilor Înaltei Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în Decizia nr.9/2020.

Interpretând dispozițiile art. 470, art. 478 alin. (2) și a art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin raportare la art. 254 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat cu caracter obligatoriu pentru instanțe că în noțiunea de probe noi ce pot fi propuse și încuviințate în faza apelului se includ atât probele propuse în fața primei instanțe prin cererea de chemare în judecată sau întâmpinare, cât și acelea care nu au fost propuse în fața primei instanțe sau au fost propuse tardiv, iar în privința lor prima instanță de fond a constatat decăderea. Dezlegarea a privit în esență întinderea efectelor decăderii din dreptul de a propune/administra probe în fața instanței de fond și la judecata în apel, în raport de efectul devolutiv ex lege al apelului și de dispozițiile de procedură privind judecata apelului.

Chestiunea ridicată în prezenta cauză ține de procedura verificării înscrisurilor și excede etapei de propunere și administrare a probei, dar efectul înlăturării înscrisului contestat este similar celui al decăderii din dreptul de a propune sau a administra o probă, respectiv acela al imposibilității părții de a-și proba pretențiile.

În considerentele Deciziei nr. 9/2020 Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut:

„71. De asemenea se constată că, potrivit art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța de apel va putea dispune refacerea sau completarea probelor administrate la prima instanță, în cazul în care consideră că sunt necesare pentru soluționarea cauzei, precum și administrarea probelor noi propuse în condițiile art. 478 alin. (2) din același act normativ.

72. Ca atare, art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă statuează clar că instanța de apel, exercitându-și atribuțiile de jurisdicție, poate fie să refacă sau să completeze probele din primă instanță, fie să administreze probe noi în această etapă procesuală, câtă vreme au fost propuse potrivit regulilor de la art. 478 alin. (2) din același act normativ.

73. Limitările aduse de dispozițiile art. 254 din Codul de procedură civilă nu sunt de natură să conducă la o altă concluzie, câtă vreme regulile privind judecata în primă instanță se aplică în apel doar în măsura compatibilității cu art. 479 din Codul de procedură civilă care acordă posibilitatea instanței, ca, în mod necondiționat, să refacă și să completeze probe administrate la prima instanță, dar și să administreze probe noi.”

„75. Mai mult decât atât, în acord cu orientarea jurisprudențială majoritară rezultată din anexele sesizării, se apreciază că, în condițiile tezei finale a art. 478 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care statuează că "instanța de apel poate încuviința și administrarea probelor

a căror necesitate rezultă din dezbateri", și a art. 479 alin. (2) din Codul de procedură civilă anterior expuse, raportat la prevederile art. 22 din același act normativ ce reglementează rolul activ al judecătorului în aflarea adevărului, efectele sancțiunii decăderii nu se întind asupra probelor ce pot fi încuviințate în apel, de vreme ce instanța de apel poate administra orice probe a căror necesitate rezultă din dezbateri."

Plecând de la necesitatea valorificării drepturilor consacrate de art. 21 și art. 24 din Legea fundamentală și art. 6 din Convenție Europeană a Drepturilor Omului, Înalta Curte de Casație și Justiție subsumează aria probatoriului procesual în apel exigenței primare a actului de justiție privind stabilirea situației de fapt reale și aflarea adevărului în cauză în raport cu normele legale aplicabile raportului juridic litigios dedus judecății.

Art. 10 din Codul civil, intitulat "Interzicerea analogiei" enumeră cazurile în care aceasta nu poate fi folosită, și anume: în cazul legilor care derogă de la o dispoziție generală, al celor care restrâng exercițiul unor drepturi civile, precum și în cazul legilor care prevăd sancțiuni civile.

Principiile jurisdicției civile ce stau la baza sensului de interpretare însușit în considerentele Deciziei RIL nr. 9/2020 guvernează procesul în ansamblul său, iar sancțiunile procesuale în materie de probe aplicate în primul ciclu procesual nu ar trebuie să impiezeze asupra caracterului deplin devolutiv al apelului exercitat împotriva sentinței de fond, în limitele stabilite de art. 477 și art. 478 C.pr.civ. Cu toate acestea, nu se poate apela la procedeul tehnico-juridic de interpretare a legii prin analogie, în sensul expus prin Decizia ICCJ-CDCC nr. 82/2017, în condițiile în care nu se verifică identitatea de ipoteză juridică, art. 306 C.pr.civ instituind o sancțiune procesuală întemeiată pe o prezumție legală.

Prima facie, rațiunile pentru care s-a considerat că decăderea părții din dreptul de a administra probe în fața instanței de fond nu înlătură posibilitatea de a solicita administrarea acelorași probe în apel, ar putea fi extinse și pentru ipoteza specială prevăzută de art. 306 C.pr.civ. În acest sens, ar putea fi invocate și următoarele considerente ale Deciziei nr. 9/2020 Înalta Curte de Casație și Justiție:

40. De asemenea, legiuitorul a stabilit la art. 478 alin. (2) din Codul de procedură civilă că "părțile nu se vor putea folosi înaintea instanței de apel de alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât cele *invocate* la prima instanță *sau* arătate în motivarea apelului ori în întâmpinare. Instanța de apel poate încuviința și administrarea probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri".

41. Pe de o parte, trebuie menționat că noțiunea de dovezi *invocate* este mai largă decât cea de probe *încuviințate*, prima incluzând și probele propuse, dar care au fost ulterior respinse din variate motive, inclusiv pentru depunerea peste termenul procedural prevăzut de lege.

42. Legea se referă la simplul fapt al invocării acestora în fața primei instanțe de fond și nu impune exigența ca probele să fi fost administrate, fiind suficient ca respectivele probe să fie cerute la prima instanță, chiar dacă nu au fost încuviințate și administrate, indiferent de motiv (de pildă, pentru că partea a renunțat la administrarea probei sau au fost respinse), pentru a putea fi readuse în atenția instanței de apel spre încuviințare și administrare, această din urmă instanță urmând a examina condițiile de admisibilitate și de încuviințare a dovezilor și dacă acestea pot să ducă la soluționarea procesului."

Totuși dispozițiile art. 306 C.pr.civ. instituie sancțiunea înlăturării înscrisului ca urmare a unei prezumții legale de renunțare a părții la folosirea înscrisului, însă numai circumstanțiat: doar după defăimarea acestuia ca fals de partea adversă și doar în ansamblul unei proceduri solemne și publice, iar refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță, în aplicarea dispozițiilor art. 479 alin. 2 Cod procedură civilă, ar implica, *per se*, reluarea formalităților specific denunțării înscrisului ca fals- art. 304 și urm. C.pr.civ.

În consecință, față de considerentele expuse, se apreciază că, în speță, condițiile sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 Cod procedură civilă sunt suficient de bine caracterizate și permit declararea ca admisibilă a sesizării.

2. Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 22.02.2022.

II. Expunerea succintă a procesului :

Prin **cererea** înregistrată pe rolul Tribunalul --, sub nr. -- la data de ---, reclamanta -- a chemat în judecată pe pârâta S--, solicitând obligarea acesteia la plata unor sume de bani pretins datorate în baza raporturilor contractuale de muncă și rămase neachitate la data încetării acestora, între care 1285 lei - sume aferente orelor suplimentare lucrate în perioada 01.01.2020 – 20.07.2020, 1000 lei - suma reprezentând compensarea în bani a concediului de odihnă neefectuat aferent perioadei 01.01.2020 – 20.07.2020, 2000 lei - drepturile salariale aferente lunii iunie 2020 și lunii iulie 2020.

În motivarea acțiunii, reclamanta a susținut că a fost angajata pârâtei din 2014 și până la 20.07.2020, când, prin demisie, a încetat contractual individual de muncă. Întrucât pârâta a refuzat să-i achite drepturile salariale restante, a formulat o plângere la ITM Iași, iar urmare a controlului efectuat, ITM i-a comunicat adresa nr. 23064/11.09.2020, act în care se precizează că la societate apar state de plată pe numele său, cu o semnătură în legătură cu care menționează reclamanta „(care nu-mi aparține)”, din care rezultă că ar fi ridicat diverse sume de bani. Față de acest răspuns, a notificat pârâta, arătând că dorește rezolvarea diferendului pe cale amiabilă, iar caz contrar, va formula cerere de chemare în judecată și plângere penală pentru săvârșirea infracțiunilor de fals și uz de fals, solicitând să fie efectuată o expertiză grafologică pentru a demonstra faptul că respectivele semnături nu-i aparțin și că ea nu a ridicat acele sume de bani.

Pârâta -- a formulat **întâmpinare** prin care a invocat excepția nulității cererii de chemare în judecată, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii, cu obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea poziției sale procesuale, în ce privește diferența de drepturi salariale pentru orele suplimentare, ore prestate în zilele de repaus săptămânal lucrate sau sărbători legale, a arătat, în esență, că astfel de situații au fost izolate și au fost compensate corespunzător prin ore libere plătite sau plata sporurilor aferente.

Referitor la drepturile salariale aferente concediului de odihnă pentru perioada 01.01.2020-20.07.2020 în valoare de 1000 lei, pârâta susține că această cerere este neîntemeiată, în condițiile în care reclamanta a efectuat concediul de odihnă în luna iunie, beneficiind de 13 zile (mai mult decât era îndreptățită) și a încasat drepturile salariale aferente concediului efectuat. Referitor la plata salariului aferent lunilor iunie și iulie 2020, până la data încetării raportului de muncă, pârâta susține că reclamanta a primit toate drepturile salariale, conform statelor de plată. De asemenea, pârâta a invocat disp. art. 168 (1) Codul muncii, precizând că susținerile reclamantei privind formularea unei plângeri penale pentru săvârșirea infracțiunilor de fals și uz de fals cu privire la semnătura de pe statul de plată, nu sunt de natură să înlăture prezumția de veridicitate a acestora până la o eventuală hotărâre a instanței penale.

În probațiune, pârâta a atașat **întâmpinării** state de plată aferente perioadei februarie – iulie 2020, în copie purtând mențiunea „conform cu originalul” sub semnătură.

La primul termen de judecată, din --, instanța a încuviințat **proba cu înscrisurile** depuse de părți la dosar, precum și solicitarea reprezentantului convențional al reclamantei ca pârâta să depună la dosar statul de plată aferent lunii iulie 2020 în original, pentru a verifica semnătura și a vedea dacă este cazul să se înscrie în fals, așa cum a precizat în cererea de chemare în judecată.

La următorul termen de judecată, din --, fiind depus la dosar în ședința publică statul de plată aferent lunii iulie 2020 în original, apărătorul reclamantei a precizat că reclamanta (prezentă în instanță) nu recunoaște semnătura, contestă semnătura de pe statul de plată pe care o apreciază falsificată și denunță ca fals acest înscris, indicând ca temei de drept, prevederile **art. 304-307 Cod procedură civilă**, a arătat că nu poate indica persoana care ar fi

semnat în dreptul numelui reclamantei, poate fi persoana care a întocmit statul de plată, poate fi administratorul. Pârâta persoană juridică nefiind prezentă la termen prin reprezentant legal, ci fiind reprezentată prin reprezentant convențional avocat care a arătat că nu deține mandat special în acest sens, în aplicarea art. 306 Cod procedură civilă instanța a dispus acordarea unui nou termen de judecată, termen la care pârâta să precizeze, în mod expres, dacă înțelege să se folosească de înscrisul denunțat ca fals. În acest sens, pârâta a fost citată la sediul indicat în întâmpinare cu mențiunea „să vă exprimați poziția procesuală cu privire la statul de plată aferent lunii iulie 2020, respectiv să precizați în mod expres dacă înțelegeți să vă folosiți sau nu de acest înscris”.

La următorul termen de judecată, din --, pârâta nu a fost prezentă prin reprezentant legal sau convențional, și nici nu a depus la dosar, până la închiderea dezbaterilor precizări în sensul dacă înțelege să se folosească sau nu de înscrisul denunțat ca fals.

Instanța a reținut cauza în pronunțare și a amânat pronunțarea mai întâi pentru data de --, apoi pentru data de --.

La -- pârâta -- a depus la dosar cerere de repunere pe rol a cauzei și reluarea judecării raportat la art.400 Cod procedură civilă, arătând că a înaintat din eroare cererea privind statul de plată aferent lunii iulie Judecătoriei Iași. A anexat acestei cereri un înscris original fără dată și număr, emanând de la societate prin administrator, în care se precizează că -- reprezentată legal prin administrator -- înțelege să se folosească în cauză de statul de plată aferent lunii iulie 2020.

Prin **sentința nr.-- pronunțată la --** Tribunalul -- a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta -- în contradictoriu cu pârâta --, a obligat pârâta să plătească reclamantei drepturile salariale aferente perioadei 01.07.2020 - 20.07.2020 și a respins în rest cererile formulate.

În ceea ce privește cererea reclamantei de obligare a pârâtei la plata drepturilor salariale aferente perioadei 01.07.2020 – 20.07.2020, instanța de fond a reținut că la dosarul cauzei a fost depus statul de plată aferent lunii iulie 2020, stat de plată care cuprinde o semnătură în dreptul numelui reclamantei, înscris denunțat ca fals de reclamantă, de care instanța nu a ținut cont și pe care l-a înlăturat, în aplicarea art.306 alin.2 Cod procedură civilă, având în vedere faptul că la termenul de judecată din 05.04.2021, pârâta nu a fost prezentă și nici nu a depus la dosar, până la momentul închiderii dezbaterilor precizări cu privire la înscris.

Instanța a menționat și faptul că nu pot fi avute în vedere precizările depuse la dosar de către pârâtă la data de 12.04.2021, având în vedere disp. art. 394 alin. 3 Cod procedură civilă.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta S--. În privința pretențiilor admise de prima instanță, a invocat greșita înlăturare din probatoriu a statului de plată aferent lunii iulie 2020, motivând în principal că nu erau aplicabile dispozițiile art.304-306 Cod procedură civilă,

În finalul cererii de apel, a menționat apelanta că, în situația în care instanța de apel va considera incidente dispozițiile art.304 și următoarele Cod procedură civilă, raportat și la caracterul devolutiv al apelului, solicită să se ia act de poziția și precizările prin care societatea a arătat că se folosește în cauză de statul de plată al lunii iulie 2020 și, pe cale de consecință, să se constate că nu a fost vorba de o renunțare la folosirea înscrisului defăimat ca fiind fals, prezumția de la art.306 alin.2 Cod procedură civilă fiind înlăturată și impunându-se cercetarea falsului.

Prin încheierea din --, în deliberare, asupra solicitării apelantului de reluare a cercetării înscrisului „statul de plată aferent lunii iulie 2020”, s-a constatat ivită divergența în raport de cele statuate și de ICCJ prin Decizia nr. 9/2020, referitoare la interpretarea sensului noțiunii de probe noi în apel, cauza fiind repusă pe rol pentru judecare în complet de divergență, în cadrul căruia s-a apreciat că prin noutatea și dificultatea chestiunilor de drept pe care le ridică interpretarea și aplicarea art. 306 alin.2 C.pr.civ cu referire la Decizia RIL nr. 9/2020, se impune apelul la procedura prevăzută de art. 519 C.pr.civ.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Apelanta apreciază că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru

pronunțarea unei hotărâri prealabile în conformitate cu dispozițiile art.519 din Codul de procedură civilă, problematica întrebării adresate urmărește dezlegarea cu valoare de principiu a dispozițiilor art.306 alin.2 Cod procedură civilă, instanței îi este utilă lămurirea aspectului dacă sancțiunea înlăturării înscrisului prevăzută de art. 306 alin. 2 Cod procedură civilă poate fi acoperită sau nu în apel, prin raportare la dispozițiile art.479 alin.2 Cod procedură civilă și Decizia ICCJ nr.9/2020 referitoare la completarea și refacerea probatorii lor administrate în primă instanță (punctul de vedere detaliat se regăsește în anexa la încheierea de sesizare).

Intimata reclamantă, nu a depus la dosar un punct de vedere scris, cu privire la dezlegarea chestiunii de drept, însă, concluziile au fost susținute oral de către reprezentantul convențional al acesteia, la termenul de judecată din data de --, aceasta apreciind că nu se impune sesizarea ICCJ, că nu se poate efectua refacerea și completarea probatoriului administrat la prima instanță în raport de înscrisul înlăturat.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Redarea normelor de drept intern în privința cărora se solicită dezlegarea unei chestiuni de drept, Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Art. 306 Cod procedură civilă

(1) La același termen în care înscrisul a fost denunțat ca fals sau, în cazul prevăzut la art. 304 alin. (2), la termenul următor, judecătorul întreabă partea care a produs înscrisul, dacă înțelege să se folosească de el.

(2) Dacă partea care a folosit înscrisul lipsește, refuză să răspundă sau declară că nu se mai servește de înscris, acesta va fi înlăturat, în tot sau în parte, după caz.

(3) Dacă partea care a denunțat înscrisul ca fals lipsește, refuză să răspundă sau își retrage declarația de denunțare, înscrisul va fi considerat ca recunoscut.

Art. 328 Cod procedură civilă

(1) Prezumția legală scutește de dovadă pe acela în folosul căruia este stabilită în tot ceea ce privește faptele considerate de lege ca fiind dovedite. Cu toate acestea, partea căreia îi profită prezumția trebuie să dovedească faptul cunoscut, vecin și conex, pe care se întemeiază aceasta.

(2) Prezumția legală poate fi înlăturată prin proba contrară, dacă legea nu dispune altfel.

Art. 479 Cod procedură civilă

(1) Instanța de apel va verifica, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță. Motivele de ordine publică pot fi invocate și din oficiu.

(2) Instanța de apel va putea dispune refacerea sau completarea probelor administrate la prima instanță, în cazul în care consideră că sunt necesare pentru soluționarea cauzei, precum și administrarea probelor noi propuse în condițiile art. 478 alin. (2).

2. Opinii jurisprudențiale privitoare la problema de drept:

Asupra chestiunii de drept, prin verificarea site-ului www.rolii.ro s-au identificat următoarele decizii pronunțate de instanțele de apel, în cauze în care prima instanță a făcut aplicarea art.306 alin.2 Cod procedură civilă: Decizia civilă nr.930/2021 pronunțată la 15.07.2021 de Curtea de apel Timișoara; Decizia civilă nr.532/2021 pronunțată la 28.09.2021 de Curtea de apel Târgu Mureș; Decizia civilă nr.1934/2021 pronunțată la 05.11.2021 de Tribunalul Gorj; Decizia civilă nr.863/2021 pronunțată la 18.06.2021 de Tribunalul Cluj; Decizia civilă nr.832/2020 pronunțată la 03.12.2020 de Tribunalul Dâmbovița; Decizia civilă nr.1497/2021 pronunțată la 24.05.2021 de Tribunalul București.

3. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Chestiunea de drept sesizată privește interpretarea dispozițiilor art.306 alin.2 Cod procedură civilă și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, în vederea stabilirii împrejurării dacă

prezumția legală pe care se întemeiază înlăturarea înscrisului defăimat ca fals ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la termenul acordat de instanță poate fi răsturnată în apel, în lumina Deciziei în recurs în interesul legii nr. 9/2020, prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță.

Dispozițiile art. 306 Cod procedură civilă, fac parte din Capitolul II, Subsecțiunea a 3-a a Cărții a II-a a Codului de procedură civilă, „Probele”. Subpunctul 2 „Dovada cu înscrisuri”, pct. IX „Verificarea înscrisurilor”.

Potrivit dispozițiilor art. 301 Cod procedură civilă, „Acela căruia i se opune un înscris sub semnătură privată este dator fie să recunoască, fie să conteste scrierea ori semnătura”. Dispozițiile art.273 Cod procedură civilă, reglementând puterea doveditoare a înscrisului sub semnătură privată, prevăd că „înscrisul sub semnătură privată recunoscut de cel căruia îi este opus, sau după caz, socotit de lege ca recunoscut, face dovadă între părți până la proba contrară.”

Recunoașterea înscrisului nu are o formulă expresă definită de lege, ci presupune acceptarea înscrisului ca atare, prin neformularea niciunei obiecțiuni legate de veridicitatea sa probatorie, Înscrisul astfel recunoscut face deplină dovada până la proba contrarie, ceea ce semnifică faptul că, cel căruia i-a fost opus, poate să combată dovada conținută de acel înscris prin orice mijloc admis de lege.

Contestarea înscrisului presupune o manifestare expresă din partea celui căruia i se opune și constă în tăgăduirea scrierii ori a semnăturii; contestarea se face în etapa administrării probelor, cel mai târziu la primul termen după depunerea înscrisului, sub sancțiunea decăderii. Procedura de contestare a înscrisului nu va putea fi inițiată în căile de atac dacă înscrisul a fost administrat în fazele anterioare, chiar dacă partea solicită *refacerea* probelor. Dacă proba solicitată nu a fost încuviințată sau nu a fost administrată în primele etape procesuale, fiind administrată prima dată în căile de atac, cel căruia i se opune înscrisul are dreptul de a-l contesta.

Dispozițiile art.306 Cod procedură civilă instituie o procedură filtru, în scopul verificării voinței părților de a folosi înscrisul, respectiv de a denunța o infracțiune de fals, anterior sesizării parchetului competent pentru cercetarea falsului. Într-un prim pas, partea care a propus inițial înscrisul ca probă are posibilitatea de a alege să nu se expună unei cercetări penale cu privire la infracțiunea de fals, infracțiune în a cărei latură obiectivă, cel puțin în cazul înscrisurilor sub semnătură privată, intră și condiția folosirii înscrisului sau a încredințării spre a fi folosit. Manifestarea de voință a părții care a produs înscrisul poate fi una expresă, declarația „că nu se mai servește de înscris”, care va avea ca efect înlăturarea înscrisului din ansamblul probatoriului administrat. Înlăturarea înscrisului constituie modalitatea de validare a manifestării de voință a părții, iar renunțarea la a se folosi de înscris reprezintă un act juridic unilateral, irevocabil. Astfel, s-a reținut în jurisprudență faptul că ”Actul juridic civil, în general, este supus principiului irevocabilității, ceea ce presupune ca, în cazul actului juridic unilateral, să nu i se poată pune capăt prin manifestarea de voință, în sens contrar, de către emitent. Acesta este unul dintre principiile ce guvernează efectele actului juridic civil, ceea ce înseamnă că devine incident de la momentul la care actul juridic începe a-și produce aceste efecte.” (Decizia nr. 18 din 13 iunie 2016, pronunțată în dosarul nr. 1362/1/2016, ICCJ-CDCD,pct.46); ”Revocarea actului juridic unilateral este prohibită dacă sunt întrunite cumulativ condițiile ca manifestarea de voință să producă consecințe juridice, existența acestora să fie legată de menținerea voinței inițiale, iar consecințele produse să determine crearea sau consolidarea unor drepturi ale terților. Prin urmare, revocarea actului juridic unilateral este permisă dacă nu aduce atingere drepturilor sau intereselor legitime ale terților de bună-credință (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția a II-a civilă, Decizia nr. 2104 din 10 iunie 2014).

Se impune a sublinia că renunțarea la a se folosi de înscris, la care se referă art.306 al.2 Cod procedură civilă, nu se confundă cu renunțarea la probă reglementată de art.257 Cod procedură civilă. În timp ce aceasta din urmă poate fi contracarată atât prin manifestarea de

voință a celeilalte părți, cât și prin dispunerea administrării probei din oficiu, renunțarea prezumată conform art.306 alin.2 Cod procedură civilă are ca efect înlăturarea înscrisului, aşadar ignorarea actelor/faptelor juridice pe care înscrisul era destinat a le face dovadă, acestea devenind procesual inexistente.

Aceeaşi semnificaţie de renunţare la folosirea înscrisului în dovedirea pretenţiilor este dată de lege şi tăcerii părţii, fie că aceasta lipseşte la termenul acordat în scopul depunerii înscrisului, fie că este prezentă dar refuză să răspundă la interpelarea expresă dacă înţelege sa se folosească de înscrisul denunţat ca fals. Suntem în prezenţa unei prezumţii legale, din faptul neprezentării părţii sau a refuzului de a răspunde, decurgând concluzia renunţării la folosirea înscrisului, cu consecinţa înlăturării înscrisului din ansamblul probatoriului administrat.

Codul de procedură civilă consacră prezumţiile ca mijloc de probă în cuprinsul art. 327-329, dispoziţiile art.327 definindu-le drept "consecinţele pe care legea sau judecătorul le trage dintr-un fapt cunoscut spre a stabili un fapt necunoscut". În doctrină s-a subliniat că "raţiunea prezumţiei rezidă în mod neechivoc în nevoia de a revela adevărul, în funcţia sa probatorie, mai precis în aptitudinea de a deplasa obiectul probei de la faptul necunoscut şi mai greu de dovedit la cel vecin şi conex cu acesta, mai uşor de dovedit, pentru ca apoi să se poată stabili, în baza unui silogism logic metodic, faptul principal generator de consecinţe juridice"(Noul Cod de procedura civila - comentariu pe articole. Editia a 2-a revizuita si adăugita, G.Boroi et al.) Tranşând dezbaterea doctrinară existentă sub imperiul vechiului Cod Civil, dispoziţiile art.327-320 Cod procedură civilă includ prezumţiile în categoria mijloacelor de proba, respectiv a dovezilor privind actele şi faptele deduse judecăţii (art.250 Cod procedură civilă). Însă, alături de prezumţiile privind raporturile substanţiale dintre părţi, legea reglementează o serie de prezumţii pe planul însuşi al instrumentării litigiului, trăgând consecinţe din acte/fapte ale părţilor pe parcursul desfăşurării procesului (termenul în cunoştinţă - art.229 Cod procedură civilă, neprezentarea la interogatoriul şi refuzul de a răspunde - art.358 Cod procedură civilă, înlăturarea înscrisului/recunoaşterea înscrisului declarat ca fals - art.306 alin.2 şi 3 Cod procedură civilă). Fiind instituite prin dispoziţii normative, aceste prezumţii au caracter legal în sensul art.328 Cod procedură civilă. Or, în materie de prezumţii legale, prevederile art.328 alin.2 Cod procedură civilă instituie regula naturii relative a acestora, forţa juridică absolută a acestora (*iuris et de iure*) fiind necesar a fi prevăzută de lege.

Din aceasta perspectivă, rămâne de esenţa dezlegării natura prezumţiei legale, în condiţiile în care art.306 alin.2 Cod procedură civilă stabileşte imperativ consecinţa juridică a neprezentării părţii la termenul stabilit pentru cercetarea înscrisului defăimat ca fals, fără a o lăsa la aprecierea instanţei, ca în ipoteza prevăzută de art.358 C.pr.civ, însă nu îi stabileşte expres nici natura juridică, nici întinderea efectelor procesuale produse (de exemplu, ca în ipoteza prevăzută de art.262 alin.3 Cod procedură civilă care se referă la decăderea din probă în faţa acelei instanţe).

Totodată, înlăturarea prezumţiei prin proba contrară nu se confundă cu instituţiile distincte procesual ale refacerii/completării probatoriului în apel, în condiţiile în care Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a reţinut în cadrul Deciziei RIL nr.9/2020 că "chiar textele art. 470 alin. (4) şi respectiv art. 478 alin. (2) din Codul de procedură civilă permit propunerea de probe în apel, fără a face distincţie" între „probele invocate în faţa instanţei, admise sau respinse pentru diferite motive, cât şi a probelor neinvocate în faţa primei instanţe, fără vreo limitare”.

Întrucât efectul înlăturării înscrisului contestat este similar celui al decăderii din dreptul de a propune sau a administra o probă, respectiv acela al imposibilităţii părţii de a-şi proba pretenţiile, raţiunile pentru care s-a statuat în Decizia nr. 9/2020 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie că decăderea părţii din dreptul de a administra probe în faţa instanţei de fond nu înlătură posibilitatea de a solicita administrarea aceloraşi probe în apel ar putea fi extinse şi la ipoteza înlăturării înscrisului, în acest sens pledând mai cu seama considerentele de la paragrafele 40-42 ale Deciziei, citate la punctul I al prezentei încheieri.

Aplicarea mutatis mutandis a statuărilor din Decizia nr.9/2020 ar valida, aparent, interpretarea că în calea de atac a apelului, partea poate solicita fie proba contrară, fie chiar însăși refacerea administrării probei cu înscrisul în discuție. În acest sens, în condițiile în care înlăturarea înscrisului de instanța de fond se produce, ca în speță de față, la ultimul termen de judecata în primul ciclu procesual, în ipoteza naturii relative al prezumției, partea ar putea invoca pe calea apelului proba contrară prezumției în sensul de a dovedi că neprezentarea s-a datorat unor motive obiective sau unei simple erori, nefiind o desistare din dreptul procesual de administrare a înscrisul defăimat ca fals.

Totuși, în cazul în care o astfel de proba nu este cerută sau nu este administrată, rămâne necesar a se stabili dacă simpla manifestare expresă și indubitabilă a părții care insistă în folosirea înscrisului prin apelul exercitat este suficientă pentru refacerea procedurii prevăzută de art.304-307 Cod procedură civilă în contra prezumției de renunțare la folosirea înscrisului în temeiul art.306 Cod procedură civilă, corect aplicată prin hotărârea de fond.

Pe aceste ipoteze, în complet de divergență, opiniile exprimate au fost diferite.

Într-o opinie s-a apreciat că rațiunea instituirii procedurii verificării înscrisurilor este cea a impunerii unei rigori procesuale, cu finalitatea soluționării cauzelor într-un termen rezonabil. Având în vedere importanța pe care înscrisurile o dețin în ansamblul mijloacelor de probă, codul de procedură civilă instituie obligația părților de a recunoaște sau contesta înscrisurile, reglementând termene scurte în scopul consolidării forței probante sau a înlăturării înscrisului nerecunoscut din ansamblul probatoriului administrat. Dacă cel căruia i se opune înscrisul trebuie să îl conteste, cel mai târziu la primul termen după depunerea acestuia la dosar, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai formula o astfel de contestație pe parcursul întregii proceduri, partea care se folosește de înscris trebuie să declare că înțelege să îl folosească sau să renunțe la folosirea sa în termenele prescrise de lege, fără posibilitatea de a mai reveni asupra declarației.

Cercetarea falsului în urma formulării contestației de către partea căreia i se opune înscrisul nu poate avea loc decât în ipoteza în care înscrisul este folosit ca probă, iar posibilitatea revenirii asupra înlăturării înscrisului ar duce la reluarea procedurii, scopul celerității fiind astfel anihilat.

Prezumția de renunțare la folosirea înscrisului dedusă din lipsa părții la termenul acordat în scopul ca partea să își exprime poziția față de contestația formulată, este una rațională și suficient fundamentată, astfel că odată validată, înscrisul defăimat ca fals va fi înlăturat din probatoriu fără ca asupra acestui aspect să se mai poată reveni prin solicitarea de refacere a probatoriului.

Mai mult, art. 479 al.2 Cod procedură civilă se referă la „probe administrate la prima instanță”, cu privire la care instanța de apel poate dispune refacerea sau completarea. Or, probele cu privire la care prima instanță a dispus înlăturarea în condițiile art.306 alin.2 Cod procedură civilă, neasumate ca acte juridice valabile de către partea care le-a propus, nu mai fac parte din probatoriul administrat. În contextul scopului procedurii instituite prin art.306 Cod procedură civilă, ca înscrisurile asupra cărora se ridică o suspiciune de fals să fie folosite în proces doar în anumite condiții strict reglementate, ar rezulta că instanța de apel nu ar putea dispune refacerea sau completarea conform art.479 al.2 Cod procedură civilă în privința probei cu înscrisul înlăturat prin aplicarea art.306 al.2 Cod procedură civilă. Prin urmare, se impune prioritar readucerea acestor înscrisuri în cadrul mijloacelor de probă, altfel spus instanța de apel ar trebui să fie investită și să soluționeze cu prioritate aspecte vizând legalitatea actelor de procedură întocmite în aplicarea dispozițiilor legale de la art.304-307 Cod procedură civilă sau repunerea în termenul de a-și exprima poziția potrivit art.306 Cod procedură civilă.

În alta opinie s-a apreciat că întreg edificiul silogistic realizat de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul Deciziei RIL nr. 9/2020 ar fi periclitat, dacă finalitatea esențială a stabilirii situației de fapt și a aflării adevărului în cauză ar putea fi paralizată prin aplicarea unei prezumții procesuale ridicată la nivel irefragabil. Este indubitabil că realitatea juridică

reflectă realitatea faptică doar în măsura respectării regulilor ce guvernează soluționarea litigiului, cu accent particular în aria probatoriilor, însă necesitatea de rigoare procesuală nu poate deveni predominantă în detrimentul scopului însuși a actului de justiție.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că „dreptul la instanță”, la fel ca și dreptul de acces, nu are un caracter absolut: drepturile pot da naștere la limitări, dar nu pot restricționa accesul liber al unui individ într-un mod sau până la un punct astfel încât dreptul să fie afectat în însăși esența sa [*Philis împotriva Greciei (nr. 1), pct. 59; De Geouffre de la Pradelle împotriva Franței, pct. 28; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 229; Baka împotriva Ungariei (MC), pct. 120; Naït-Liman împotriva Elveției (MC), pct. 114*]. În plus, limitările nu sunt compatibile cu art. 6 § 1 decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat [*Parohia Greco-Catolică Lupeni și alții împotriva României (MC), pct. 89; Naït-Liman împotriva Elveției (MC), pct. 115*]. Legislația referitoare la formalitățile și termenele care trebuie respectate pentru a formula un recurs vizează asigurarea bunei administrări a justiției și respectarea, în special, a principiului securității juridice (Cañete de Goñi împotriva Spaniei, pct. 36). Astfel, reglementarea în cauză sau aplicarea acesteia nu trebuie să împiedice justițiabilul să se prevaleze de o cale de atac disponibilă [*Miragall Escolano și alții împotriva Spaniei, pct. 36; Zvolský și Zvolská împotriva Republicii Cehe, pct. 51*]. În special, trebuie, în fiecare caz, să se procedeze la o evaluare în lumina particularităților procedurii despre care se face vorbire. *Instanțele trebuie, în aplicarea normelor de procedură, să evite un formalism excesiv care ar aduce atingere caracterului echitabil al procedurilor și o flexibilitate excesivă care ar conduce la eliminarea condițiilor procedurale stabilite de lege* (Hasan Tunç și alții împotriva Turciei, pct. 32-33).

Or, interpretarea dispozițiilor art.306 alin.2 C.pr.civ în sensul consacării unei prezumții irefragabile și definitive procesual dă prevalență formalismului judiciar în detrimentul substanței dreptului afirmat de parte și plasează exercițiul căii de atac în zona de pur iluzoriu, întrucât prin prohibirea oricărui drept de valorificare a înscrisului defăimat ca fals, contestația sa rămâne lipsită de orice suport. În consecință, în vederea salvagărdării esenței dreptului la instanță, manifestarea expresă de voință a părții de folosire a înscrisului expusă prin exercitarea căii de atac trebuie să conducă la refacerea procedurii prevăzută de art.304-307 Cod procedură civilă, fiind cu atât mai evident și just că înlăturarea prezumției în apel va opera ori de câte ori partea dovedește că neprezentarea, la termenul stabilit potrivit art.306 C.pr.civ, se întemeiază pe cauze neimputabile acesteia.

Pentru rațiunile arătate, s-a apreciat necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o dezlegare de principiu asupra următoarei chestiuni de drept: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, sancțiunea înlăturării din probatoriu a înscrisului defăimat ca fals, ce intervine ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la dosar la termenul fixat în scopul verificării înscrisului, se întemeiază pe o prezumție legală care nu poate fi răsturnată în apel prin dovada contrară sau pe o prezumție ce poate fi răsturnată în apel, față de caracterul devolutiv al căii de atac, în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020 și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță?”

În consecință, se va proceda la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în conformitate cu dispozițiile art.519 și următoarele Cod procedură civilă.

În conformitate cu prevederile art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, se va dispune suspendarea judecării în prezenta cauză, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, sancțiunea înlăturării din probatoriu a înscrisului defăimat ca fals, ce intervine ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la dosar la termenul fixat în scopul verificării înscrisului, se întemeiază pe o prezumție legală care nu poate fi răsturnată în apel prin dovada contrară sau pe o prezumție ce poate fi răsturnată în apel, față de caracterul devolutiv al căii de atac, în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020 și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță?

Dispune înaintarea prezentei încheieri și a materialelor anexate Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, --, și pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier.

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA LITIGII DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. --

ÎNCHEIERE

Ședința din camera de consiliu din data de --

Completul constituit din:

PREȘEDINTE --

Judecător --

Judecător --

Grefier --

Pe rol fiind îndreptarea, din oficiu, a erorii materiale strecurate în minuta încheierii civile din data de -- de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pronunțate de Curtea de Apel Iași, în dosarul nr. --.

Îndreptarea se soluționează în ședința din camera de consiliu, fără citirea părților.

Verificând actele și lucrările dosarului;

CURTEA

Constatând, că în minuta încheierii civile din data de -- pronunțate de Curtea de Apel Iași, în dosarul nr. -- de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile s-a strecurat o eroare materială, în sensul că s-a trecut:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, sancțiunea înlăturării din probatoriu a înscrisului defăimat ca fals, ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la dosar la termenul fixat în scopul verificării înscrisului, reprezintă o prezumție legală care nu poate fi răsturnată în apel prin dovada contrară sau reprezintă o prezumție ce poate fi răsturnată în apel, față de caracterul devolutiv al căii de atac, în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020 și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță?”

În loc de :

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, sancțiunea înlăturării din probatoriu a înscrisului defăimat ca fals, ce intervine ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la dosar la termenul fixat în scopul verificării înscrisului, se întemeiază pe o prezumție legală care nu poate fi răsturnată în apel prin dovada contrară sau pe o prezumție ce poate fi răsturnată în apel, față de caracterul devolutiv al căii de atac, în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020 și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță?”. **din oficiu** instanța va dispune corectarea acestora.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Dispune îndreptarea erorii materiale strecurate în minuta încheierii din -- de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în sensul că în loc de :

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, sancțiunea înlăturării din probatoriu a înscrisului defăimat ca fals, ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la dosar la termenul fixat în scopul verificării înscrisului, reprezintă o prezumție legală care nu poate fi răsturnată în apel prin dovada contrară sau reprezintă o prezumție ce poate fi răsturnată în apel, față de caracterul devolutiv al căii de atac, în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020 și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță?

Se va trece corect:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 306 alin.2 și art.328 alin.2 Cod procedură civilă, sancțiunea înlăturării din probatoriu a înscrisului defăimat ca fals, ce intervine ca urmare a neprezentării părții care l-a depus la dosar la termenul fixat în scopul verificării înscrisului, se întemeiază pe o prezumție legală care nu poate fi răsturnată în apel prin dovada contrară sau pe o prezumție ce poate fi răsturnată în apel, față de caracterul devolutiv al căii de atac, în lumina Deciziei în interesul legii nr. 9/2020 și prin aplicarea dispozițiilor art. 479 alin.2 Cod procedură civilă, referitoare la refacerea sau completarea probatoriilor administrate în primă instanță?

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi, --, și pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

-